

(§ 92 obč. zák.) — tím, že ji z domácnosti vyhání, vše před ní zamyká, odpírá jí jídlo a jeho přípravu v domácnosti, takže musí pro sebe vařit u cizích osob, a že zakázal, by jí nebylo prodáváno obchodníkem zboží na úvěr a placeno nájemné od nájemníků. Porušuje tím žalobce zákonnou svou povinnost, z ustanovení §u 91 obč. zák. plynoucí i právo manželčino na přiměřenou výživu ve společné domácnosti, jež manželka pocituje jako opětovná příkoří a hrubé zasáhnutí do svých manželských práv, a kromě toho i zlehčuje žalobce její postavení jako manželky svými zákazy vůči třetím osobám, jimiž projevuje jí zřejmě nedůvěru. Jest souhlasiti s míněním rekursního soudu, že již tyto okolnosti postačí samy o sobě, by odůvodnily návrh manželčin na povolení prozatimního bydliště a určení prozatimního výživného ve smyslu §u 382 čís. 8 ex. ř.

Čís. 5247.

Advokát jest povinen (§ 1299 obč. zák.) vznést k příkazu strany opravný prostředek, třebaže výsledek opravného prostředku zdá se mu býti nejistým.

(Rozh. ze dne 1. září 1925, Rv II 380 25.)

Ve sporu o rozluky manželství bylo rozsudkem procesního soudu první stolice uznáno na rozluky z viny manželky (nynější žalobkyně). Advokát manželky vypověděl jí plnou moc, načež byl nyní žalovaný advokát ustanoven žalobkyni zástupcem chudých za účelem podání odvolání. Žalovaný však odvolání nepodal, proč se žalobkyně domáhala na něm náhrady škody, ježto prý okolnosti, jichž mělo býti použito v odvolání, byly by pro ni přivodily příznivý výsledek a tím i vysouzení sporu o výživné proti manželce. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok duvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok duvodem po právu. Důvody: V souhlasu s prvním soudem pokládá odvolací soud na základě údajů žalobkyně slyšené jako strany, informace a dopisu žalobkyně ze dne 15. května 1923, který žalovaný sám předložil, a dopisu žalovaného ze dne 22. května 1923 za zjištěno, že žalovanému před uplynutím lhůty odvolací bylo známo, že žalobkyně proto trvá na podání odvolání, ježto tvrdí, že se svým manželem jest ve 4. měsíci těhotenství. Žalovaný však odvolání nepodal, jsa toho mínění, že tato okolnost byla by podle §u 482 c. ř. s. nepřipustnou novotou a že tudíž odvolání by nemohlo míti úspěchu. Prvý soud má za to, že v tomto směru nelze žalovanému přičítati vinu, nepodal-li odvolání, jsa tohoto právního názoru. Než především dlužno řešiti otázku, zda advokát, ustanovený chudé straně, může sám o své újmě odepřiti provedení určitého procesního úkonu. Podle čl. XXXIII. uvoz. zák. k c. ř. s. může advokát, ustanovený chudé straně, žádati u procesního soudu první stolice za sprostění, zdá-li se mu právní záležitost svévolnou a bezvýslednou. Dokud tedy nebyl soudem pravo-
platně sprostěn, nemůže odepřiti zastupování chudé strany. V tomto případě tudíž žalovaný svémocně proti jasnému předpisu zákona a proti výslovné žádosti chudé strany odvolání nepodal, čímž nesporně po-

rušil svou povinnost jako advokát ustanovený chudé straně. V dalším dospěl pak odvolací soud k názoru, že nepodání odvolání jest v příčinné souvislosti se škodou, způsobenou žalobkyní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce. Mylným jest názor dovolatelův, že nebyl povinen vyhověti příkazu, udělenému mu stranou, jím zastoupenou, a podati odvolání z rozsudku proto, že šlo o volný výklad zákona. I kdyby bylo šlo o otázku v zákoně neřešenou, ač ve skutečnosti šlo o věc jasnou a nepochybnou, měl žalovaný vznést opravný prostředek na něm výslovně požadovaný. Nelze souhlasiti s jeho náhledem, jako by opravný prostředek měl býti zástupcem strany vznesen jen tehdy, je-li příznivý jeho výsledek jistým. Spíše je přisvědčiti názoru, že k podání opravného prostředku není zástupce strany přes její vyzvání povinen jen tehdy, může-li se opřít o přesný a určitý předpis zákona, vylučující ať již prostředek ten sám o sobě, nebo jeho úspěch. Po vyhovění žalobě na rozlučku došlo nutně k zamítnutí žaloby, kterou žalobkyně domáhala se na manželi výživného. Tento nárok byl jí rozsudkem odepřen výhradně jen s poukazem na rozsudek rozlučující manželství z viny žalobkyně. K tomuto rozsudku musilo dojít, když žalovaný jako právní zástupce žalobkyně nevyhověl příkazu, a nepodal odvolání. Důsledkem zamítnutí žaloby na placení výživného není manžel žalobkyně povinen poskytovat jí slušnou výživu podle §u 91 obč. zák., po případě platiti jí výživné, k němuž měl býti odsouzen. Že by manžel žalobkynin nebyl s to, poskytovat jí slušnou výživu, nebylo v tomto sporu ani tvrzeno; žalovaný namítl jen přemrštěnou výši požadovaných částek, o čemž nelze prozatím jednati, ježto jde jen o právní důvod nároku. Nelze tudíž ani při výkladu podle §u 863 obč. zák. dojíti k jinému výsledku, než k němuž dospěl soud odvolací. Bezvýznamné je tvrzení dovolatelovo, že jako advokát neručil za výsledek sporu, neboť tato skutečnost nemá spojitosti se žalobním nárokem. Pro tento spor stačí zjištění, že by se žalobkyni bylo dostalo výživného i útrat sporů, kdyby byl žalovaný podal odvolání, jež bylo na něm požadováno. V tomto směru ručí žalovaný jako právní zástupce za nepříznivý výsledek sporu, přivoděný jediné jeho opomenutím.

Čís. 5248.

K tomu, by se movitá věc stala příslušenstvím nemovitosti, se vyžaduje, by sloužila hospodářskému účelu hlavní věci. Na větším nebo menším stupni fyzické stability tohoto spojení nezáleží. Zařízení strojové k výrobě elektřiny jest příslušenstvím mlýna rozšířeného o elektrárnu. Nevyhledává se ohledně strojů, by vlastník věci hlavní byl i vlastníkem věci vedlejší, jen když stroj byl postaven vlastníkem věci hlavní.

(Rozh. ze dne 1 září 1925, Rv II 537/25.)